

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Michelle Douglas

Az elcserélt titkárnő

Maya Blake

A görög mágnás

Rebecca Winters

Szőlőföldre szállt angyal

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Douglas, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *A Baby in His In-Tray*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Maya Blake, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Bound by My Scandalous Pregnancy*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

© Rebecca Winters, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *Falling for Her French Tycoon*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 111. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-488-9

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Douglas

Az elcserélt titkárnő

1. FEJEZET

– Liz, baj van. Valaki egy kisbabát tett ide. A te... vagyis az én asztalomra.

– Egy kisbabát? – hüledezett Liz a vonal túlfelén. – Mi az, hogy egy kisbabát?

Olivia Grace Gilmour lehunyta a szemét, és nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon. Bár szerette volna, nem hibáztathatta az ikertestvérét, amiért összezavarodott. Ő maga is alig hitte el ezt az egészet.

Pedig a saját szemével látta.

Még egyszer a kisbabára pillantott, aki békésen szendergett a bébihordozóban.

Olivia a füléhez szorította a kagylót.

– Hol van Judith? – kérdezte végül Liz.

Judith volt Liz asszisztense.

– Beteget jelentett.

– Jó.

– Mennyiben? – Olivia megpróbált nem túl hisztérikus hangot megütni. Megnyugtatta volna, ha van valaki mellette, aki ugyanolyan zavarodott, mint ő. De Liznek igaza van. Jobb, hogy Judith nincs itt, és így nincs szemtanúja a rémületének. Végül is nem akarta elárulni magát. Nyelt egy nagyot, és megpróbált halkabban beszélni: – Van egy levél a gyerekülésben. A főnöködnek címezték.

– A te főnöködnek – javította ki Liz.

– Igen, az én főnökömnek – helyesbített Olivia összeszorított fogakkal.

Az ötlet, hogy ikertestvérét helyettesítse, kezdettől fogva örütségnek tűnt. De Liz csak egy hetet kért tőle, és Sebastian Tyrell – Liz munkaadója – nem volt a közelben. A férfi nem gyakran hagyta el lincolnshire-i birtokát. Úgy tűnt, minden üzleti ügyét onnan intézi. Ezen a héten Tyrell ráadásul külföldre utazott, ami azt jelentette, hogy Olivíának még telefonon sem kellett volna beszélnie vele. Mármint normális esetben, ha nem történik semmi rendkívüli. Gyerekjáték lesz, biztosította Liz.

Igaz, valószínűleg ő is gyerek nélkül képzelte el ezt a gyerekjátékot.

Olivia felsóhajtott.

A kisbabát bámulta, aki úgy aludt az autósülésben, mint egy kisangyal.

– Jézusom, Liz, ez egy egészen kicsi gyerek! Nem lehet több négy-öt hónaposnál.

– Ó, istenem! – Liz hangja elgyötörten csengett.

Olivia vágott egy grimaszt. Az ikertestvére sosem vonzódott különösebben a gyerekekhez. És erre most tessék!

– Elolvastad a levelet?

Olivia a másik irányba fordult a forgószéken, és a levélért nyúlt.

– Persze hogy elolvastam! Ezért hívlak. Nincs benne semmi a baba személyazonosságára vonatkozóan. És fogalmam sincs, mit tegyek. A megszólítás egyszerűen csak annyi, hogy *Sebastian!*. Nem *Kedves Sebastian!* vagy *Szia, Seb!*, hanem *Sebastian!*. És azzal folytatódik, hogy *Egyszerűen képtelen vagyok tovább csinálni. Ez nem igazságos. Jössz nekem egygel. Vigyázz Jemimára!* – Olivia komoran bámulta az ártatlan papírlapot. – Aláírás nincs.

– Nincs aláírás? Jézusom, már csak ez hiányzott! – sopánkodott Liz. – Én meg Törökországban ragadtam a pilóták sztrájkja miatt. Még napokba telhet, mire hazaérek...

– Ne aggódj, Liz! – Olivia kötelességének érezte, hogy megpróbálja megnyugtatni az ikertestvérét. Liz ugyanis terhes, és nem tesz jót neki az idegesség. – Nem kell visszajönnöd. Csak menjetek tovább a terv szerint.

Liznek semmi szüksége az extra stresszre. Olivíát máris furdalni kezdte a lelkiismeret, amiért egyáltalán felhívta. De hát pánikba esett.

– Figyelj, én majd mindent elintézek. Csak tájékoztatni akartalak, ahogy ígértem. És arra gondoltam, talán tudod, kié ez a baba.

– Fogalmam sincs. Mr. Tyrell környezetében tudtommal nincs senki, akinek gyereke lenne.

– Hát... talán ő maga az apa.

– Micsoda kalamajka! Sajnálom, Livy, de tényleg nem tudok segíteni. Alig ismerem a főnökömet. Ritkán találkozom vele, és mindig csak munkáról beszélgetünk. Azt is olyan röviden, amennyire csak lehetséges. Mr. Tyrell nem túl beszédes.

– Tényleg? Soha nem beszéltek személyes dolgokról?

Liz egy pillanatra elhallgatott.

– De igen, egyszer mégis. Amikor legutóbb visszajöttem a szabadságról, megkérdezte, hogy élveztem-e a vakációt, és én igent mondtam. Ennyi volt.

A nyaralást, melynek során Liz teherbe esett egy jóképű, titokzatos férfitől.

– Soha nem tesz megjegyzést semmire? Valamelyik tévéműsorra, a közlekedésre vagy egy filmre? – csodálkozott Olivia.

– Nem. Hetente egyszer beszélünk telefonon, a Tyrell Alapítvány nyilvánvalóan nagyon közel áll a szívéhez, de ennyi. Rendkívül elfoglalt. Ezért voltam olyan biztos benne, hogy a szerepcsere nem jelent majd problémát.

Abból indultak ki, hogy Oliviónak beszélnie sem kell Tyrell-lel. De ezt most már nyilvánvalóan nem úszhatja meg.

Olivia nyelt egyet, és bólintott. Meg tudja oldani. Sikerülni fog. Elvégre az sem okozott neki gondot, hogy Judith előtt eljátssza Liz szerepét.

– Livy?

– Ez azt jelentheti, hogy személyesen is találkoznom kell Mr. Tyrell-lel.

– Mit gondolsz, menni fog?

– Igen. – Olivia engedélyezett magának egy rövid sóhajt. – De azt már most megmondom, hogy fodrászhoz nem megyek.

Liz nevetett.

– Hiszen már megegyeztünk, hogy én vágatom le és festetem be a hajam, mielőtt visszajövök. És abban a valószínűtlen esetben, ha tényleg észreveszi, vagy netán megemlíti, egyszerűen azt mondom neki, hogy elegem volt már a régi frizurámból.

Olivia elmosolyodott, amint elképzelte a hűgát, ahogy egy hanyag mozdulattal félresöpörte a frizuraproblémát.

– Oké. Akkor ez lesz az A tervünk.

– De mit fogsz tenni a baba ügyében?

Valószínűleg ki kellene hívnia a rendőrséget, de...

– Bármit csinálsz is, kérlek, ne rúgass ki, Livy!

Végül is pontosan ezért volt itt Olivia. Hogy az ikertestvére állását megőrizze. Liz élete most egy kicsit kaotikussá vált, és a munka biztonságot adott neki. Olivia nem veszélyeztethette ezt a biztonságot.

Amennyiben Mr. Tyrell a baba apja... Nos, akkor nem tisztességes értesíteni a hatóságokat, mielőtt beszélne vele.

– Felhívom a főnöködet... illetve a főnökömet, és meglátjuk, mit mond. Ha egy kicsit zaklatottnak tűnök, az szerintem a körülményeket figyelembe véve érthető.

– Olivia, biztosan nem akarod, hogy hazajöjjenek? Ha Tyrell is külföldön van, a pilóták sztrájkja miatt napokba telhet, mire visszatér. És közben a baba ott van a nyakadon.

– Hiszed, vagy sem, sokkal szívesebben foglalkozom vele, mint a kormányzati támogatások felhasználási helyeinek listájával. Édes kis bogár, egy hangja sincs, alszik, mint a bunda. Szeretem a babákat, ezt te is tudod. Szerencsére ebben a korban még viszonylag kevés gond van velük. Etetni meg pelenkázni kell őket, és kész. Ja, és nem árt, ha az ember bírja az éjszakázást. – Olivia ránézett a babára, és elmosolyodott. – Remélem, Mr. Tyrell tudja, kicsoda Jemima, és hogy mit kell vele tennem. Minden rendben lesz, ne izgulj!

– Szörnyen sajnálom, Olivia! Ha sejtettem volna, hogy valami ilyesmi fog történni, soha nem kértelek volna meg erre a helyettesítésre.

– Tudom, de nem lesz semmi baj. Most csak magadra és a terveidre összpontosíts! Ne aggódj miattam!

Olivia bontotta a vonalat, majd visszatette a mobiltelefont a táskájába. Az alvó csecsemőt bámulta, és az ajkába harapott.

Mi lesz, ha felébred, és nem találja az anyját?

Fogta az irodai vezetékes készüléket, és bepötyögte a Sebastian Tyrell által meghagyott számot – amit csak rendkívüli helyzetben hívhatott.

A telefon háromszor csörgött, mire valaki felvette.

– Ms. Gilmour?

– Igen, én vagyok, uram...

– Vészhelyzet van?

A rideg, szűkszavú hangnem egyértelműen azt sugallta, hogy komoly következményei lesznek, ha ok nélkül zavarja. Olivia már első hallásra rendkívül ellenszenvesnek találta a férfit.

– Igen, uram.

– A szüleimmel történt valami?

A hangja változatlan volt, és Olivia rájött, hogy egyre kevésbé kedveli Tyrellt.

– Ők a legjobb tudomásom szerint jó egészségnek örvendenek. Ellenben...

Ebben a pillanatban Jemima hangosan felsírt.

Te jó ég! Olivia felállt, és bekukucskált az asztalon lévő bébiülésbe, de az idegen látványa csak még jobban összezavarta a babát. Jemima kis arca elvörösödött, és még inkább rázendített.

Jaj, ne!

Sebastian Tyrell hangja úgy szólt, mint a mennydörgés:

– Mi ez a hang? Gyereksírás? Hogy kerül egy gyerek az irodámba?

Pontosabban Olivia irodájába...

Vagy még inkább Lizébe.

– Tente baba! Ne sírj, nincs semmi baj... – Végigsimított a takarón, próbálta egy kicsit megvigasztalni Jemimát. – Ugyan, ugyan, mi ez a nagy elkeseredés?

Olivia meglátta a takaróhoz erősített cumit, és a baba szájába tette. Jemima azonnal abbahagyta a sírást, és mohón cumizni kezdett. Biztosan éhes szegényke...

– Mit keres egy kisgyerek az irodámban?

Tyrell hangja élesen csattant. Olivíát kirázta a hideg ettől a rideg, bántó hangtól.

Lehunyta a szemét, és vett egy mély lélegzetet. Nem engedhette meg magának, hogy hibázzon. Nem hagyhatta cserben Lizt. Mivel Sebastian Tyrell olyan távolságtartó, amilyen, azt hitték, hogy átverhetik. És ez még mindig nem kizárt. Liz és ő egypetéjű ikrek, nagyon hasonlítanak egymásra. Ez a fickó, aki alig találkozott Lizzel, képtelen lesz megkülönböztetni őket egymástól. Annyi a dolga, hogy ne kövessen el túl nagy hibát...

– Válaszoljon, Ms. Gilmour! Ez a minimum, ha a főnöke kérdezi.

– Remélem, hogy ön fogja elmagyarázni nekem, mi ez az egész, uram, mivel maga a baba a vészhelyzet. Valaki az asztalomon hagyta, mialatt ebédeltem... És van mellette egy levél is önnek címezve.

– Tessék?

Olivia kicsit távolabb tartotta magától a telefont, mert a fülét bántotta a hang.

– Remélem, megbocsátja, hogy elolvastam a levelet, de tekintve a váratlan helyzetet, így tűnt helyénvalónak – folytatta.

– Olvassa fel nekem, legyen szíves!

Olivia megtette. Szóról szóra felolvasta a levelet. Egyáltalán nem volt nehéz dolga, hiszen nem volt túl hosszú.

Aztán elhallgatott, várta a férfi válaszát, ám az késett. Erre megkérdezte:

– Ön szerint mit kellene tennem, uram?

– Épp azon gondolkodom.

Akkor húzzon bele! – szeretne volna mondani Olivia.

– Van elképzelése, kicsoda a baba?

– Nem, nincs.

– És arra nézve valami ötlete, hogy ki lehet az anyja?

– Ms. Gilmour, nagyra értékelném, ha nem bombázna további kérdésekkel.

Jemima kiköpte a cumit, és újra sírni kezdett.

– Mr. Tyrell, az asztalomon van egy bébiülés egy csecsemővel. Aki nyilvánvalóan éhes, és valószínűleg ráférne egy tiszta pelenka is. Bocsássa meg a türelmetlenségemet! Attól tartok... – Olivia nagy levegőt vett, és némiképp lehiggadva folytatta: – Ha nem tudja, kié a gyerek, talán a legbölcsebb az lenne, ha kihívnám a rendőrséget és a gyámhivatal illetékeit.

– Nem! Arról szó sem lehet!

Olivia értetlenül pislogott. Tehát a férfi mégis tudhat valamit?

– Talán valaki megpróbál tőkét kovácsolni az ön nemesi származásából?

Olivia kötelességének érezte, hogy ezt megemlítsen. Sebastian Lord Tyrell egyetlen fia volt, a család hatalmas lincolnshire-i birtokának kizárólagos örököse. Nem beszélve a londoni belvárosi házakról... És arról a pompázatos villáról a francia Riviérán.

Újra megsimogatta Jemima hasát, és megpróbálta rávenni, hogy bekapja a cumit, de hiába. A kislány csak még hangosabban méltatlankodott.

– Ha a rendőrséghez fordul, abból botrány lesz. A bulvársajtó lecsap majd a hírre.

Olivia a szemét forgatta. Mit számít ez, amikor egy csecsemő jóléte a tét?

– Egy botrány negatív hatással lenne a Tyrell Alapítványra – folytatta a férfi. – Nem akarom elriasztani a lehetséges adományozókat, akikkel az elmúlt hónapokban tárgyaltam. Ahhoz túl sok munkát fektettem ebbe a projektbe.

Sebastian alapítványa nem egy szokványos jótékonyági szervezet volt, amely kisírt szemű gyerekek vagy lesóványodott állatok fotójával próbálta adományozásra készíteni a nagyjérdeműt. Az volt a célja, hogy segítsen elhelyezkedni az ötven év feletti embereknek, ha netán elveszítik az állásukat.

Liztől Olivia úgy tudta, hogy Sebastiannek nagyon fontos ez a projekt. Olyan elánnal vetette bele magát a munkába, amit nem feltétlenül várt volna el az ember egy arisztokrata fiától.

Persze mindenkinek megvan a maga vesszőparipája, gondolta Olivia. Az övé például az, hogy soha ne kelljen irodában dolgoznia – és tessék, mégis itt van.

Jemima kitartó sírása kezdett az agyára menni. A halántéka fájón lüktetett.

– Megkérdezhetem, hogy hol van most, uram?

Mély sóhaj kísérte a választ.

– Ausztráliában.

– Ausztráliában? – A lány száján kicsúszott egy keresetlen szó.

– Ms. Gilmour, jól hallottam, hogy az előbb káromkodott?

– Nagyon sajnálom, uram, de nem bírom tovább ezt a sírást. Meg kell etetnem, és át kell pelenkáznom a gyereket. Majd visszahívom.

Azzal a lány letette a kagylót. Aztán rögtön hallani vélte Liz hangját: *Kérlek, ne rúgass ki, Livy.*

Olivia sóhajtva a táskáért nyúlt, amelyet az ismeretlen anya a baba mellett hagyott, és amelyben ruhák, játékok, pelenkák, tápszert meg cumisüvegek voltak. És ami még fontosabb, egy utasítás, mely szerint Jemima következő étkezése tizenöt perccel ezelőtt volt esedékes.

Elkészítette a tápszert, aztán megetette és átpelelkázta a kislányt. Közben kedves, megnyugtató szavakat mormolt:

– Látod, látod, ennyi az egész, nem kell úgy sírni. Hát nem finom ez a száraz pelus, és nemsokára a pocakod is megtelik...? Ugye hogy én vagyok a legjobb bétisitter a világon? Jó kezekben vagy.

Aztán a vállára vette Jemimát, aki megkönnyebbülten büfizett egy nagyot, és egy jó adag tápszert bukott Olivia blúzára. Majd nem sokkal később édesdeden visszaaludt.

Olivia nem vesztegette az idejét. A telefonért nyúlt, és megnyomta az újrakívás gombot. Tyrell

az első csörgésre felvette a telefont.

– Sajnálom, hogy olyan hirtelen letettem, de muszáj volt.

– Nem kell bocsánatot kérnie, Ms. Gilmour. Az a hangos sírás engem is az örületbe kergetett, pedig én a világ másik felén vagyok.

– Pelenkát cseréltem, és megettetem a kicsit. Rábüfizett a blúzomra, de most békésen alszik.

Szóval most van időnk beszélgetni.

– Kifizetem a blúzáért.

Olivia értetlenül pislogott.

– Minek? Hiszen ki tudom mosni.

Csend támadt, amit végül a lány tört meg:

– Ha a rendőrséget nem értesíthetem... Mi lenne, ha keresnék egy bölcsődét vagy egy bébiszittert Jemima számára?

– A bölcsődében vagy az ügynökségnél kérdezősködni fognak. Meg kell adni a gyerek születési adatait, sőt talán a születési anyakönyvi kivonatot is be kell mutatni.

– Ó! Erre nem gondoltam... De akkor is ki kell találnunk valamit. – Olivia agya lázasan járt.

– Mi lenne, ha én vigyáznék Jemimára addig, míg maga haza nem ér, uram? Mit szólna ehhez a megoldáshoz?

– Az tökéletes lenne. – A férfi hangján egyértelműen hallani lehetett a megkönnyebbülést. – Tisztában vagyok vele, hogy ez nagy teher, Ms. Gilmour. Őszintén hálás vagyok önnek. Aligha várhatom el, hogy bébiszitterként és irodavezetőként is tevékenykedjen. Kérem, gondoskodjon az irodai helyettesítésről! A munkaközvetítő partnerünkönél biztosan talál valakit, aki átmenetileg át tudja venni a benti feladatait.

– Rendben, máris felhívom őket.

Olivia örült, mert a babafelügyeletet sokkal szórakoztatóbbnak tartotta, mint az irodai munkát. Ráadásul minél kevesebb időt tölt az irodában, annál kisebb a valószínűsége, hogy valaki rájön a cserére.

Vagyis mindenki jól jár.

– Jobb, ha leteszem, hogy lefoglalhassa a repülőjegyet... Úgy értem, rögtön visszajön, ugye?

– Természetesen.

– Vagy azt akarja, hogy én intézzem el?

– Nem szükséges, már megvagyok vele. Lefoglaltam a jegyemet. Hamarosan találkozunk, Ms. Gilmour.

Azzal Sebastian Tyrell kinyomta a telefont. Olivia rosszallóan nézett a készülékre, majd letette a kagylót.

– Alig várom – sóhajtotta.

Olivia felpattant, és a telefonjáért nyúlt, mielőtt az újra megszólalt volna. Az éjjeliszekrényen lévő ébresztőóra 05:45-öt mutatott. Jaj, csak a zaj fel ne ébressze a babát! Visszafojtott lélegzettel figyelt, de Jemima csak nyöszörgött egy kicsit, és aludt tovább. Hála istennek!

– Mi az? – sziszegte ingerülten a telefonba, nem törődve az udvariassággal.

– Ms. Gilmour?

Ó, hogy az a...!

– Mr. Tyrell?

Egy sóhaj hallatszott a vonal túlfeléről.

– Már vagy öt perce kopogtatok a bejárati ajtón.

– Fel ne ébressze a babát! – sziszegte a lány, és kipattant az ágyból. – Máris nyitom.

Olivia odasietett a lakás ajtajához, és olyan halkán nyitotta ki, ahogy csak tudta. Már éppen a szájára akarta tenni az ujját, amikor megpillantotta a folyosón álló férfit. Jó százkilencven centi magas volt, izmos és széles vállú. Határozott vonásai arroganciáról árulkodtak. Széttérpesztett lábakkal állt, és csak úgy sütött róla a türelmetlenség. Sötétbarna haja kócos volt, mintha jó ideje nem látott volna fésűt. Olivianak le kellett küzdenie a készletet, hogy félresimítsa, megigazítsa.

Nyelt egyet.

Liz soha nem említette, hogy Sebastian Tyrell ilyen jól néz ki. Vajon miért?

Olivia torka elszorult, szaporán kapkodta a levegőt, és a szíve majd kiugrott a helyéről. Sebastian Tyrell nemcsak jóképű volt, hanem fölöttébb vonzó is.

– Tudom, hogy szörnyen nézek ki – morogta a férfi. – Egyenesen a repülőtérről jöttem, és már több mint negyvennyolc órája úton vagyok. Mégis mire számított? Ha szabad hozzátennem, maga sem néz ki sokkal jobban...

Édes istenem! Olivia csak most jött rá, hogy egy szál pizsamában áll az ajtóban. Nem mintha a pizsamájával bármi gond lett volna... A hosszú ujjú felsőrész és a nadrág majdnem minden porcikáját eltakarta, nem sok mindent mutatott belőle.

A férfi csodálkozva bámult rá.

– Nahát! Mit csinált a hajával?

Olivia ujjaival eligazgatta kósza fürtjeit, aztán rájött, hogy Tyrell nem a borzasságára céloz, hanem arra, hogy egészen más a frizurája, mint Liznek.

– Fodrásznál voltam. Egy... egy új frizura majdnem olyan jó, mint egy nyaralás – motyogta.

Tyrell pislogott egy kicsit, aztán megrázta a fejét.

– Bejöhettek?

– Persze. De semmiképpen ne ébressze fel a babát!

Sebastian látta a harcias csillogást az irodavezetője szemében, és békülékenyen felemelte a kezét.

– Majd igyekszem.

Még soha nem látta Ms. Gilmourt ilyen ingerültnek. Az előtte álló nő kicsit sem emlékeztetett a hűvös és tárgyilagos irodavezetőjére. Ám az is igaz, hogy még egyszer sem állt hajnalok hajnalán az ajtaja előtt, és nem zavarta fel az ágyból.

És mi történt a hajával?

Sebastiannek nagyon uralkodnia kellett magán, hogy oda ne nyúljon, és meg ne érintse. Szeretett volna közelebbről megnézni egy-egy tincset, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg olyan selymes-e, mint amilyennek látszik.

Megvonta a vállát. Nyilván az időeltolódás miatt vannak ilyen fura gondolatai, kimerítette a repülés.

Őszintén szólva eddig soha eszébe sem jutott Liz Gilmour haja. Ha egyáltalán gondolt a nőre, akkor csak a kiemelkedő szakmai képességeire és szervezőtehetségére. És büntudata volt, mert két héttel ezelőtt visszautasította a szabadságkérelmét.

De nem volt már egy nap szabadsága sem. Ráadásul Sebastiannek szüksége volt rá, arra, hogy tartsa a frontot az irodában, amíg ő külföldön tartózkodik. Ettől még nem lesz zsarnok senki sem. Azonban képtelen volt szabadulni az emléktől, most is a fülébe csengett a lány kétségbeesett hangja.

Amikor három nappal ezelőtt a londoni iroda száma felvillant a telefonja kijelzőjén, azt hitte, hogy Liz ki akar lépni. Vajon az új frizura a csalódottságát fejezte ki, amiért nem adott neki szabadságot?

Sebastian mindkét kezével a hajába túrt. Mióta nem látta a lányt... mióta is? Két hónapja? Talán már azóta ilyen a haja.

Elfojtott egy sóhajt. Megesküdött volna rá, hogy Liz nem az a fajta nő, aki festeti a haját, de úgy tűnik, rosszul ítélte meg őt.

Nem ez volt az első eset, ami azt illeti.

Ismét ránézett Lizre.

A frizurája nagyszerű volt, és igazán remekül állt neki. Seb remélte, hogy ettől jobban érzi magát egy kicsit – ha már a nyaralást ki kellett hagynia.

Sebastian tekintete a lány hajáról az arcára vándorolt. Liz megbabonázva bámult vissza rá.

– Ms. Gilmour?

Semmi válasz.

– Ms. Gilmour! – ismételte meg kicsit hangosabban.

Liz megrándult, az egyik ujját az ajkára illesztette.

– Pszt!

Ugyanolyan kimerültnek tűnt, mint amilyennek a férfi érezte magát.

– Mennyit aludt az éjjel?

Ms. Gilmour feltartotta két ujját.

– Két órát? Akkor nem csoda, hogy ilyen fáradtnak tűnik. És az előző éjszakákon?

Ismét két ujj emelkedett a levegőbe.

– Jemima az éjszaka teremtménye. Egy démon – próbálkozott meg egy tréfával halkán Olivia, pedig egyáltalán nem volt vicces kedvében. – Most jöjjön utánam, kérem! És lehetőleg ne beszéljen. Ha hangokat hall, felébred. Nem megyünk be hozzá, nem nézünk be a nappaliba. A pillantások is felébresztik. Kövessen a konyhába, és fogja be a száját! Egyenesen előre nézzen!

– Igenis.

Sebastian a lány nyomában haladt, ami azt jelentette, hogy a tekintete végig rajta pihent. Pontosabban a roppant csábítóan ringó csípőjén, mely különösen látványos volt a nevetségesen bő pizsamában.

Különös érzések kezdtek ébredezni a férfiban, egy perccel később már az egész teste lüktetett. Nyilván az időeltolódás és a kimerültség miatt, szerette volna mondani, de pontosan tudta, hogy valójában mi ez az egész. Vágyakozás. És ennek nincs helye a Lizzel való kapcsolatában. Egyáltalán nincs.

A lány a kis konyhaasztal melletti székre mutatott, majd leült a szemközti székre.

– Sajnálom – suttogta –, de nem tudom megkínálni még kávéval sem. A kávéfőző túl hangos.

– Nem gond.

– De igen, az. – Liz Gilmour láthatóan kényelmetlenül érezte magát. – Tényleg kifejezetten kellemetlen. Főleg, hogy reggel semmire sem vagyok jó, csak ha veszek egy zuhanyt, és megiszom a kávémat.

A kimerültségtől elgyötörten a karjára hajtotta a fejét. A lány látványa még fáradtabbá tette Sebastiant, és hiába próbált meg elfojtani egy ásítást.

– Meddig fog aludni a baba? – érdeklődött.

A lány felemelte a fejét, és egy darabig mélán bámulta a konyhai órát.

– Legfeljebb egy-két óráig, de ez lutri. Egyáltalán nem biztos, hogy ekkora szerencsénk lesz.

A következő ásítás váratlanul érte Sebastiant.

– Talán ki kellene használnunk a lehetőséget, nem gondolja? Visszafekhetnénk aludni, amíg lehet.

Liz Gilmour rábámult.

– Ezek szerint maga is fáradt?

– Nagyon – bólintott Sebastian. – Teljesen kész vagyok... Tudja mit? Menjen vissza az ágyába, én meg elnyújtózom a kanapén.

– Legyen inkább fordítva! – Amikor a férfi tiltakozni próbált, a lány megrázta a fejét. – Csak egy hálószobám van. Nincs vendégágyam, és nem akarom tudni, hogyan reagálna a nappaliban alvó Jemima, ha kinyitná a szemét, és egy idegent látna.

– Rendben. Ha maga szerint ez a jobb megoldás, akkor én megyek a hálóba.

Sebastian ragaszkodott hozzá, hogy a lány vigye magával a takaróját, majd elnyújtózott a matracon egy vékony pokróc alatt.

Behunyta a szemét, és Liz Gilmour csodálatos új frizurájára gondolt, mely felvonultatta az ősz minden színét, a mély sötétvöröstől a világos mahagónin át a sötétszőkéig. Hát nem csodálatos?

2. FEJEZET

Amikor Sebastian felébredt, kávéillat terjengett. Óvatosan felült, nyújtózott egyet, ám amikor pillantása az éjjeliszekrényen álló vekkerre esett, megijedt. Az óra fél kettőt mutatott ugyanis. Tényleg végigaludt volna hét teljes órát?

Sebastian kisietett a hálósobából, és megállt a küszöbön. Az irodavezetője éppen forró kávé telt két bögrébe, és ragyogó mosollyal nézett rá. Megint úgy nézett ki, mint egy irodavezető. Igaz, nem kosztümöt viselt, hanem farmert és pulóvert. És a varázslatos, őszi színekben pompázó frizuráját.

– Kész a kávé – jelentette a lány vidoran, majd hozzátette: – Már sokkal jobban néz ki, mint hajnalban.

Sebastian leereszkedett a székre, és kézbe vette az egyik bögrét.

– Ahogy maga is. Aludt még valamennyit?

– Három órát.

– Fel kellett volna ébresztenie.

– Miért? Könnyebb jó döntést hozni, ha az ember kipihent.

Olyan vidámnak és jókedvűnek tűnt, hogy az Sebastian számára már-már érthetetlen volt. Nem igazán tudta mire vélni ezt a derűt. Az asztal fölé hajolt.

– Mi van a babával? – suttogta.

– Ó, istenien érzi magát! Éppen játszik – mondta a lány normális hangerővel. – Napközben valóságos kisangyal. Csak éjszaka válik az alvilág démonává.

Miért ilyen vidám ez a lány? Hiszen három éjszakán át alig aludt. És miért néz ki ilyen... ilyen csábítóan?

– Mi lenne, ha meginná a kávéját, aztán elmenne zuhanyozni? A fürdőszobába már bekészítettem egy friss törölközőt.

Sebastian biccentett. Ő maga is úgy érezte, jót tenne egy frissítő zuhany.

Elővett néhány dolgot a bőröndjéből, amelyet hajnalban az előszobába az ajtó mellé tett le. Útközben lopva vetett egy pillantást Jemimára. A kislány egy különböző színű anyagokból összevarrott takarón feküdt a földön, és a fölötte lévő boltívről lelógó puha szövetjátékokat csapkodta. Amikor a férfi óvatosan közelebb lépett, a baba elfordította a fejét, hogy ránézzen. Kis teste megmerevedett, majd eltorzult az arcocskája, és élesen felsírt. Sebastian önkéntelenül is a fülére szorította a kezét.

Liz Gilmour kirohant a konyhából.

– Mit csinált vele?

– Semmit! Csak néztem.

– Emlékszik, mit mondtam ma reggel?

– Hogy nem szabad ránézniem – motyogta bűnbánóan a férfi.

A lány lehajolt, hogy felvegye Jemimát. A fenekén megfeszült a farmer. Kellemes látványt nyújtott, és Sebet váratlanul érte a heves vágy, amely hirtelen előntötte.

Nyelt egyet, amikor a lány szembefordult vele.

– Megijesztett ez a nagy, gonosz ember, édesem? – duruzsolta gyöngéden a csecsemő fülébe.

Seb meglepetten látta, hogy Jemima elhallgat, és hálásan odabújik megmentőjéhez. A lány megcsókolta az orrát, mire Jemima kis arca felragyogott.

– Mi a csuda? – A férfi először a babára, majd az irodavezetőjére meredt. – Hát ezt meg hogy csinálta?

A lány megjátszott göggel megjegyezte:

– Nyugodtan szólíthat Mary Poppinsnak.

Sebastian nevetett.

Olivia kicsit magasabbra tartotta a babát.

– Jemima, ő itt... – A homloka hirtelen ráncba szaladt. – Mit szeretne, hogyan szólítsa Jemima? Sebastian elcsodálkozott. Hogyan szólítsa? Hiszen a kislány még nem tud beszélni! De csak egyetlen pillantást vetett az irodavezetőjére, és rájött, hogy ezt nem meri neki megmondani.

– Magát hogyan szólítja?

– Liv... ööö... Liz néni. – A lány zavarodottan lesütötte a szemét.

– Jó – vett egy mély lélegzetet Seb. – Akkor legyen Sebastian bácsi.

– Szuper! Jemima, ő itt Sebastian bácsi. – Semlegesen csengett a hangja, Sebnek mégis kellemes érzés volt, amikor kimondta a nevét. – Köszönjön neki! – biztatta a lány. – Beszéljen hozzá!

Seb óvatosan közeledett mindkettőjükhöz.

– Ne nézzen olyan mérgesen, különben megint sírni kezd.

Sebastian megpróbált mosolyogni.

– Helló, Jemima! Örülök, hogy megismerhetlek. – Elhallgatott. A baba ránézett, a férfi pedig kissé tanácstalanul nézett vissza rá. – Mit akar, mit mondjak neki? – kérdezte.

– Valami kedveset. Vagy vicceset. Esetleg egy verset!

Sebastiannek Lewis Carroll egyik verse jutott először eszébe az *Alice Csodaországban* folytatásából. Elszavalta, mire a lány is, a gyermek is lenyűgözve bámultak rá.

– Adja neki oda a mutatóját! – utasította Ms. Gilmour, és Seb engedelmeskedett.

Jemima egy pillanatig csak nézte, majd az ujjáért nyúlt, és megmarkolta. A férfi szíve hirtelen nagyot dobbant.

Jemima ekkor széles, fogatlan mosolyra húzta a száját, majd különös hangot hallatott, sajátos egyvelege volt a gurgulázásnak és a „ga” szótag ismétlésének.

Sebastian kiegyenesedett.

– Úgy látom, határozottan kedvel engem. Hiszen nevet, ugye?

Ms. Gilmour úgy bámult rá, mintha most látná először. És mintha pír futotta volna el az arcát. Aztán gyorsan megrázta magát, és elmosolyodott.

– Hivatalosan is átment a vizsgán. Jegyezze meg ezt a pillanatot! Jól jöhet, ha később fel akarja idézni. Mondjuk hajnali kettőkor... és háromkor. És négykor.

Seb rájött, hogy szüksége van a lány segítségére, mert nélküle nem tudja ellátni Jemimát.

Ugyanakkor nagyon nem tetszett neki ez az egész. Jobb szeretett volna minél hamarabb visszatérni a tisztán üzleti kapcsolathoz, és felvenni egy másik bébiszittert. Persze előtte nem ártana kideríteni, kicsoda Jemima, és hogy kerül ide.

– Mr. Tyrell?

– Azt hiszem, jobb lesz, ha előbb lezuhanyozom.

Amikor Sebastian kijött a fürdőszobából, Jemima már aludt, Ms. Gilmour pedig éppen szendvicseket készített.

– Tojásos és salátás – mondta, és a tányért a férfi elé tette.

Csendben ettek. A lány továbbra is kérdően nézett rá. Seb érezte, hogy mondania kellene valamit, de nem tudta, hol kezdje.

– Van valami ötlete, ki lehet Jemima anyja? – kérdezte végül a lány.

– A leghalványabb fogalmam sincs.

Ms. Gilmour felsóhajtott.

– Tudom, hogy nagyon vékony jégre merészkedek, de... szóval fel tudja idézni az összes nőt, akivel... hmm... intim viszonyban volt az elmúlt tizenkét-tizenöt hónapban?

Seb majdnem megfulladt a szendvicsétől.

– Nem én vagyok Jemima apja!

A lány felvonta a szemöldökét.

– Biztos benne? A fogamzásgátlás egyetlen formája sem százszázalékosan biztonságos.

– Egészen biztos. Nem lehetek Jemima apja.

– Hogy lehet ebben olyan biztos?

Úgy, hogy két éve nem feküdtem le senkivel, gondolta Sebastian.

De nem ismerte volna el. Nem akarta azt a benyomást kelteni, hogy magányos lenne. Vagy prűd.

– Még mindig kapcsolatban áll az összes szóba jöhető hölgygel?

A férfi a mentőkötél után nyúlt, amelyet Olivia akaratlanul is odadobott neki.

– Persze.

Ms. Gilmour hátradőlt, karját a melle előtt összefonva, és hitetlenkedve bámult rá. Ami bosszantotta Sebet.

– Nem tudom, mit gondol rólam, de nem váltogatom hetente a barátnőimet. Minden nőre emlékszem, akivel az elmúlt két évben lefeküdtem, és még mindig tartom velük a kapcsolatot. Biztosíthatom, hogy egyikük sem esett teherbe sem tőlem, sem másától.

A nő ismét leeresztette a karját, de Sebastian nem tudta, hisz-e neki. Azt sem tudta, hogy miért érdeklí ez ennyire. Ms. Gilmour az irodavezetője, nem a gyóntatója.

– Elvégeztethetek egy apasági tesztet, ha ez megnyugtatta – morogta.

A lány összeszorította a száját. Seb csak most vette észre, milyen szépen ívelt és telt ajka van.

– Egyáltalán meg lehet ezt csinálni? Végül is nem maga Jemima törvényes gyámja. Szerintem nem szabad egy kiskorút tesztelni a gondviselője engedélye nélkül.

A férfi kinyitotta a száját, aztán újra bezárta. Ms. Gilmournak igaza van.

– Ezért nem engedem, hogy csak úgy elvigye Jemimát.

Sebastian pislogott. Nem hitt a fülének.

– Tessék?

– Nem hagyom, hogy csak úgy elvigye a babát.

A férfi rábámult.

– Mégis hogyan fog megállítani?

Farkasszemet néztek egy darabig, mindketten állták a másik pillantását.

– Csak nem akarja elrabolni?

Sebastian ökölbe szorította a kezét. Természetesen sosem tenne ilyet! Mély levegőt vett.

– Az anyja rám bízta – emlékeztette a lányt.

– Bocsásson meg, de nem feltétlenül hagyatkozom egy olyan ember ítéletére, aki egy üres irodában magára hagyott egy csecsemőt. – Ms. Gilmour felpattant, és nyugtalanul járkálni kezdett.

– Ebédidőben tette Jemimát az asztalomra. Mi lett volna, ha úgy döntök, hogy kihasználom a főnök távollétét, és nem jövök vissza délután?

– Maga sosem tenne ilyet.

– Ezt én is tudom, és maga is, de Jemima anyja nem ismer engem. Tehát egyáltalán nem lehetett ebben biztos. Egyszerűen felelőtlenség volt magára hagynia a babát egy üres irodában.

Ezt nehéz lett volna megcáfolni.

Ms. Gilmour visszaült a székébe.

– Nézze, most már én is benne vagyok ebben az egészben, és úgy gondolom, nem lenne helyes, ha átadnám Jemimát magának. Ha nem maga az apja, és ráadásul semmit nem tud a babákról, akkor nem rendelkezhet fölötte.

Seb mindkét kezével beletúrt a hajába. A lány helyében valószínűleg ugyanezen a véleményen lenne.

– És ha Jemima a... a rokonom? – nyögte ki nagy nehezen azt a sejtését, ami már egy ideje ott motoszkált benne.

– Rokona? Milyen értelemben?

Sebastian kényszerítette magát, hogy a lány szemébe nézzen.

– Lehetne például az unokahúgom.

– Hiszen magának nincsenek testvérei!

– Legalábbis nem tudok róla, hogy lennének. De attól még lehetnek.

– Ó! – A lány felsóhajtott.

– Vagy akár... – Seb tétovázott egy kicsit, aztán mégis kibökte: – Lehet a féltestvérem is.

Ms. Gilmour a homlokát ráncolta, és előrehajolt.

– De az apja már...

– Hatvannyolc éves. Elég idős ahhoz, hogy Jemima nagyapja legyen, ez igaz. Bár attól még simán lehet az apja.

Olivia végigsimított a homlokán, a fejfájás azonban nem múlt el. Sebastian kimerültnek tűnt, de ezúttal nem fizikai, hanem lelki értelemben.

– Hát ezért mondta, hogy el akarja kerülni a botrányt?

Seb ismét felemelte a fejét, és ránézett a lányra.

– Ami a szüleimet illeti, már régen feladtam ezt a reményt.

Tekintettel arra, hogy a Tyrellek rendszeresen szerepeltek a bulvársajtó címlapjain, valószínűleg jobban is tette. Nem csoda, hogy Sebastian ennyire érzékeny a jó hírére.

– A felét sem hiszem el annak, ami az újságokban áll – próbálta megnyugtatni a lány.

Sebastian ajka felfelé mozdult, de a mosoly sehogy sem sikerült neki.

– A szüleimről szóló cikkeknek nyugodtan hihet. Valószínűleg minden igaz, amit róluk írnak. A szüleim roppant önző emberek, Ms. Gilmour, azok voltak egész életükben. A saját örömük fontosabb a számukra, mint mások jóléte.

Beleértve a fiukat is? Olivia elszomorodott erre a gondolatra.

– Nem érdekel a szüleim egyébként is erősen megtépzott hírneve – folytatta Seb. – De ha az apám bajba sodort egy fiatal nőt, akkor ő megérdemli a védelmet. És amíg nem tudom, hogy ki az, addig nem akarom ráirányítani a reflektorfényt.

– Ez igazán szép magától.

Ezúttal Sebastian tényleg elmosolyodott, még ha ez csak egy gyenge, lemondó mosoly volt is.

– Arra kérem, vigyázzon Jemimára, amíg megtalálom az édesanyját!

– Ez csak természetes. Jemima itt maradhat, amíg csak szükséges. Ms. Brady pedig tartja a frontot az irodában. Minden délután beszélünk, és eligazítom, ha valamiben segítségre van szüksége.

– Nem, azt nem szeretném, ha Jemima itt maradna – rázta meg a fejét a férfi.

– De az elmúlt napokban nem bánta... – értetlenkedett a lány. – Sőt ha jól emlékszem, őszintén hálás volt nekem, amiért befogadtam.

– Ez így igaz, Ms. Gilmour.

A hivatalos megszólítás kezdte idegesíteni Olivviát. Azt azonban nem kérhette Sebastiantól, hogy Liznek vagy Elizának szólítsa. Ez olyan lett volna, mintha minden alkalommal hazudna a férfinak. A vezetéknevével legalább nem volt ilyen probléma.

Olivia mély levegőt vett. Már csak néhány napig kell kibírnia.

– Akkor most mi baja velem és a lakásommal?

– Nem kételkedem a hozzáértésében és az őszinteségében. Viszont ez egy egyszobás lakás. Alig fér el a baba, és nem tudnak pihenni egymástól. Arra pedig végképp nincs lehetőség, hogy egy segítőt idehozzak. De tudok egy megoldást erre a problémára, amit meg kellene fontolnia.

Milyen szép a szája! Férfias, mégis érzéki, tökéletes formájú. Olivia szerette volna megfesteni.

Ami persze teljesen kizárt. Nem festheti le Sebastian Tyrellt. A száját meg főleg nem.

Olivia gyorsan felállt, és megnézte a babát. Addig nem is tért vissza a konyhába, amíg a gondolatait ráncba nem szedte.

– Rendben, akkor ki vele! Mire vár?

Sebastian felvonta a szemöldökét.

Jaj, ne! Ez valószínűleg túl köznapian hangzott.

– Úgy értem, kérem, részletezze a megoldást, Mr. Tyrell! Figyelek.

A férfi elgondolkodva nézett rá.

– Maga a magánéletben egészen másmilyen, mint amilyennek elképzeltem...

Naná hogy más! Végül is ő nem Liz, hanem Olivia. Ám Sebastian természetesen nem tudhatta, hogy szerepet cseréltek.

Nem mintha akár Liz, akár Olivia bármi rosszat akart volna.

Sőt talán még jó is, hogy ő van itt, és nem Liz. Ő sokkal jobban ért a kisbabákhoz. Liz már rég idegösszeomlást kapott volna. Olivia mégis büntudatot érzett.

Megköszöri a torkát.

– Rendben, akkor halljam, milyen megoldás jutott eszébe!

A férfi mindkét kezét az asztallapra támasztotta, és előrehajolt. Kellemes, fanyar, friss illat csapta meg Olivia orrát.

– Jemima is, maga is velem jön a Regent's Park-i házamba – mondta.

Költözzön hozzá? Már csak az kellene! Minél nagyobb távolságra vannak egymástól, annál jobb.

– Nálam rengeteg a hely – folytatta a férfi. – És nem lesz egyedül. Mindig lesz segítsége, nem egyedül kell végigszenvednie az éjszakákat.

Hát persze. Nyilván Mr. Tyrellnek egy egész sereg alkalmazottja van. És a ház bizonyára hatalmas, talán nem is találkoznának olyan gyakran.

– Maga pedig közben igyekszik megtalálni Jemima édesanyját?

A férfi bólintott.

– Így van. Még nem tudom, hogyan, de meg fogom találni.

Olivia erősen gondolkodott. Nem mert volna megesküdni rá, kibír-e még néhány álmatlan éjszakát.

– Persze ha nem bízok bennem, még mindig megteheti, hogy kihívja a rendőrséget.

– Nem! – tiltakozott a lány. – Ezt nem gondoltam komolyan, csak azért mondtam, mert...

– Tudom, miért. Mert felelősnek érzi magát Jemimáért. És nem akarja cserben hagyni.

Olivia átsétált a nappaliba, és a nyugodtan szunnyadó babát nézte. Szegény kislány! Ő aligha hibáztatható mindezért. Letérdelt mellé, és ujjával gyengéden megsimogatta a csecsemő aprócska kezét.

Jemima kis ökle azonnal kinyílt, majd összezárult Olivia mutatoujja körül.

Miután nagy nehezen kiszabadította magát, ismét felegyenesedett, és megfordult. Sebastian ott állt közvetlen mögötte. A lány önkéntelenül hátrált egy lépést, a férfi pedig megragadta a vállánál fogva, még azelőtt, hogy megbotlott volna a gyerekülésben. Csodálatos fahéj- és ánizsillat csapta meg Olivia orrát, úgyhogy jó mélyeket szippantott belőle.

– Óvatosan – mondta Sebastian, és segítette a lánynak visszanyerni az egyensúlyát.

– Bocsánat! Nem vettem észre, hogy itt van mögöttem. Megijedtem.

Sebastian kezének melege áthatolt a lány vékony pulóverén, és Oliviat egyszerre elöntötte a forróság. A férfi rábámult, a pupillái kitágultak. Ebből a távolságból jól látszottak szürke szemében az ezüstös szikrák.

Sebastian hirtelen leeresztette a kezét, és hátralépett.

– Sajnálom, nem akartam megijeszteni.

Olivia a farmerjába törölte nyirkos tenyerét.

– Semmi baj – mondta, és a fejével a konyha felé mutatott, jelezve, hogy ott folytassák a beszélgetést.

Aztán el is indult kifelé. Sebastian ott maradt még egy darabig Jemima mellett, és olyan gyengéden nézett a babára, hogy a lány szíve fájdalmasan összeszorult.

– Igen – vágta rá egy másodperc múlva, amikor Seb odaért hozzá.

– Ezt most mire mondta? – csodálkozott a férfi.

– A javaslatára. Ez egy jó megoldás. Csak összepakolom a táskámat.

Közel fél órába telt, mire a belvárosba értek. Sebastian háza közvetlenül a Regent's Park mellett emelkedett. A taxi megállt egy neoklasszicista, fehér kőből épült kúria előtt, amelynek bejáratát oszlopsor díszítette.

– Ez a maga háza? – kérdezte Olivia hitetlenkedve.

Sebastian nem válaszolt. Már odaadta a pénzt a sofőrnek, kiszállt, és összeszedte a sok táskát. Olivia segíteni akart, de a férfi leintette.

– Maga csak vigyázzon Jemimára! – Átnyújtott egy kulcsot, és fejével a villa felé intett. – Menjenek be nyugodtan!

Olivia a fekete bejáratú ajtóra meredt, és vonakodva elindult.

Kinyitotta az ajtót, és egy tágas előcsarnokban találta magát, melynek két emelet magas mennyezetéről hatalmas csillár lógott le. A felső szintre széles, íves lépcső vezetett fel.

Olivia a másik kezébe vette a gyerekülést.

– Hahó! – kiáltotta.

– Keres valakit? – csodálkozott Sebastian, aki a háta mögött lépett be a házba Olivia bőröndjével és Jemima két táskájával. A saját bőröndjeit csak most pakolta ki a taxis.

– A személyzetet természetesen. Gondoltam, a csomagokhoz jól jönne a segítség.

– A házban nincs személyzet – felelte Seb, majd visszament a kocsihoz, hogy elhozza a többi csomagot.

Olivia nagy szemeket meresztett. Nem értette a dolgot. Hogy lehet az, hogy egy ekkora házban nincs személyzet?

– Mrs. Wilson hetente háromszor jön takarítani – magyarázta a férfi, miután visszatért. – Bennlakó alkalmazottjaim nincsenek. Ritkán tartózkodom Londonban. Felesleges pazarlás lenne.

És Sebastian Tyrell ugyebár nem pazarol... Olivia nem tehetett róla, de egyre jobban kedvelte a férfit. Sajnos.

– Meglepettnek tűnik – állapította meg Sebastian.

Olivia megnedvesítette kiszáradt ajkát.

– Amikor azt mondta, hogy lesz itt, aki segít nekem ellátni Jemimát, akkor...

– Akkor magamról beszéltem, igen. Szívesen segítek. Majd váltjuk egymást az éjszakai műszakban, jó?

A lány élénken el tudta képzelni, milyen lehet késő este egyedül lenni Sebastian Tyrell-lel. Hűha, ennek aligha lesz jó vége...

– Remélem, nem bánja.

Oliviának eszébe jutott, hogy Jemima éjszaka dr. Jekyllből Mr. Hyde-dá változik, és a félelme alábbhagyott. Egy folyton békétlenkedő csecsemő mellett aligha lesz alkalmuk közel kerülni egymáshoz.

És ez így is van rendjén.

– Ms. Gilmour?

A lány kihúzta magát.

– Nem, természetesen nem bánom. Csak egy kicsit ostobán érzem magam, amiért feltételeztem, hogy van személyzete.

– A szüleim azt mondanák, butaság, hogy nincs.

Miközben a férfi felkapott két táskát, Olivia fogta a nagy csomag pelenkát, és követte a lépcső irányába.

– Remélem, nem bántódik meg, de nem hiszem, hogy nagyon kedvelném a szüleit.

– Pedig sokan szeretik őket. A legtöbb ember szerint elbűvölő pár. Talán egy kicsit különcök, de kedvesek.

Olivia megrázta a fejét.

– Nézze, Seb, szerintem...

Ahogy kiejtette a száján a férfi keresztnevét, ledermedt. Te jó ég, a becenevén szólította a főnökét. Pontosabban Liz főnökét!

Sebastian is igencsak meglepődött.

A lány szíve hevesen kalapált.

– Kérem, bocsássa meg a bizalmaskodást! Tudom, hogy ezt nem lett volna szabad kimondanom, nyilván a fáradtság az oka. Ígérem, hogy nem fordul elő többet, Mr. Tyrell!

Sebastian hirtelen lerakta a táskákat, aztán kivette a pelenkát meg a gyerekülést a lány kezéből, és mindkettőt a padlóra tette.

Olivia szája kiszáradt, amikor a tekintete a férfi hosszú lábára esett. Még az öltönytadrágja alatt is jól látszott, mennyire edzett és fitt, milyen keskeny a csípője, széles a válla.

– Az lesz a legjobb, ha ezt most rögtön tisztázzuk.

3. FEJEZET

– Mit? – kérdezett vissza Olivia, és a hangja szokatlanul élesen csengett.

– Kérem, ne nézzen rám úgy, mintha meg akarnám enni!

– Sajnálom, én igazán nem akartam... – A lány elhallgatott, arcát a tenyerébe temette.

Sebastian erősen küzdött a késztetés ellen, hogy magához húzza, és átölelje. Az asszisztense halálosan fáradt lehet.

– Nem számít, hogy a keresztnevemem szólított. Egyáltalán nem haragszom.

A lány leeresztette a kezét, és óvatosan ránézett a férfira.

– Biztos?

– Biztos. – Sőt tetszett neki, ahogy a lány kimondta a nevét.

Ms. Gilmour felsóhajtott.

– Tudja, én nagyon fontosnak tartom a távolságtartást a munkahelyen.

Seb lassan bólintott. Tehát nem ő az egyetlen, aki így gondolja. Az elmúlt két évben élete minden területén a személytelenségbe menekült. Azt hitte, hogy érzelmi ridegsége óhatatlanul idegenkedést vált ki a környezetéből, de úgy látszik, Ms. Gilmournak nagyon is kapóra jött a hűvös viselkedése.

– Néhány évvel ezelőtt elkövettem azt a hibát, hogy összekevertem a szakmai és a magánéletemet.

– Olivia a padlót bámulta. – Ezt a hibát semmiképpen sem akarom megismételni.

Sebastian úgy emlékezett, a lány huszonöt éves. Tehát a hiba elkövetésekor még nagyon fiatal lehetett...

A keze ökölbe szorult, ahogy erre gondolt. Valaki kihasználta a lány naivságát, jóhiszeműségét, és megbántotta őt. Bárcsak elkaphatná azt az alakot, aki ezt tette!

Olivia az öklére bámult.

– Nem arra akartam célozni, hogy rossz embernek tartom magát.

Sebastian gyorsan zsebre dugta a kezét.

– Tudom. Nem is feltételeztem ilyesmit. Csak szívesen megmondanám a véleményemet annak, aki bántotta magát.

– Ó!

A lány félénken rámosolygott, olyan kedvesen, hogy az a lelke legmélyéig meghatotta Sebet. Minden önuralmára szüksége volt, hogy hűvös maradjon. Tudta, óvatosnak kell lennie, ha meg akarja őrizni a három lépés távolságot. Nem nyílhat meg teljesen, nem döntheti le a szíve védelmében emelt falakat. Tudta, mindkettejüknek könnyebb lesz így.

– Biztosan egyetértünk abban, hogy a jelenlegi helyzetnek semmiköze a hivatalos kapcsolatunkhoz.

– Valóban – ismerte el a lány.

– Ez csupán egy rövid kitérő. Amint Jemima sorsa rendeződik, a dolgok visszatérnek a régi, rendes kerékvágásba, és mi ketten újra főnök meg alkalmazott leszünk.

Olivia elgondolkodva összeszorította az ajkát, és először magára mutatott, majd a férfira.

– Én Ms. Gilmour leszek, maga pedig Mr. Tyrell.

– Pontosan.

– És addig mit javasol?

– Talán szólíthatnánk egymást a keresztnevünkön, amíg nem vagyunk az irodában.

Olivia habozni látszott.

Ahogy Sebastian felnézett, hirtelen rájött, hogy a lány nem benne nem bíz, hanem saját magában. Felébredt benne egy ősi ösztön. Hirtelen azt akarta, hogy Liz a férfit lássa benne, ne pusztán a főnökét.

Természetesen erősen küzdött ez ellen az érzés ellen. Bármennyire vonzónak is találta az irodavezetőjét, nem akart ilyen játszmákba bocsátkozni vele.

Soha többé nem hozhatja magát kínos helyzetbe.

Megtanulta a leckét.

Rhoda jó tanítómester volt. Sebnek nem volt ereje hozzá, hogy újra komoly kapcsolatba kezdjen. Hogy érzelmileg nyisson valaki felé.

Bár az irodavezetője valószínűleg egészen más, mint Rhoda. Igaz, lehet, hogy mégsem. És akkor biztos, hogy neki, Sebnek nem tenne jót ez a kapcsolat. Ki akar újra fájdalmas sebet kapni?

Megrázta a fejét.

Nem, ez semmiképpen nem történhet meg.

Ugyanakkor továbbra sem tetszett neki az ötlet, hogy Ms. Gilmournak szólítsa Lizt.

– Hiszen maga jelenleg nem az irodavezetőm, hanem...

A lány láthatóan nyelt egyet.

– Hanem?

– Jemima őrangyala. Liz néni.

– Eszébe ne jusson Liz néninek szólítani! – fortyant fel Olivia, és olyan felháborodottnak tűnt, hogy a férfi majdnem felkacagott.

– Az Eliza jó lesz? – tudakolta.

Olivia megvonta a vállát, mielőtt a férfi szemébe nézett volna.

– Rendben. Én pedig Sebnek fogom hívni.

Soha senki nem rövidítette le Sebastian nevét, még annak idején az iskolában sem. Tetszett neki ez a rövidített forma. Legalábbis ha Liz szájából hallotta.

– De ha visszamegyünk az irodába – vetett rá szúrós pillantást a lány –, ismét Mr. Tyrellnek, illetve Ms. Gilmournak szólítjuk egymást.

– Így van.

Amint ennek a kalandnak vége lesz, visszatérnek a jól körülhatárolt, régi szerepeikhez.

De vajon tényleg ilyen egyszerű lesz?

– És ezt egyedül csinálta három egymást követő éjszakán keresztül?

Sebastian hitetlenkedve nézett az irodavezetőjére. Eddig nem tudta, hogy a babasírás ennyire kimerítő tud lenni.

– Nem mintha ez valami hősie cselekedet lenne. – Olivia továbbra is a karjában tartotta a babát, rá sem nézett a férfirra. – Az ember teszi, amit tennie kell, ennyi az egész.

Tegnap este óta Jemima csak rövid, húsz-harminc perces szakaszokban aludt, és újra meg újra üvöltve ébredt. Most fél három volt. Úgy tűnt, Sebastian semmit sem csinál jól. Hordozta a kicsit, ringatta, gyengéden vigasztalta, pelenkázta, próbálta etetni – semmi sem segített. A kislány csak akkor hagyta abba a sírást, ha Olivia magához ölelte.

– Meglep, hogy annyira kedves volt velem tegnap hajnalban. Egyszerűen a kezembe nyomhatta volna Jemimát, és kiteszokolhatott volna minket az ajtón.

– Hallod, miket mond ez a nagy, gonosz ember? – szólott Jemimához a lány. Seb nagyon szerette volna tudni, honnan van ereje mosolyogni. – Mintha bizony képes lennék ilyesmit tenni!

Jemima hevesen szopta a cumiját.

Sebastian megdörgölte a tarkóját.

– Miért sír ennyit? Beteg talán? Hívjunk orvost?

Olivia megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy fizikailag bármi baja lenne. Hiszen napközben olyan vidám. Nem éhes, frissen pelenkáztam, és a testhőmérséklete is normális. Arról már nem is beszélve, hogy azonnal abbahagyja a sírást, amint felveszem.

– Szóval csak vigasztalásra van szüksége?

– Úgy tűnik, igen.

– De vajon én miért nem tudom megvigasztalni? Igazságtalan, hogy magának kell viselnie minden terhet.

– Eltarthat néhány napig, amíg hozzászokik a maga jelenlétéhez. Gyanítom, hogy eddig inkább

nőssel, mint férfiakkal volt kapcsolatban.

Igen, nyilván így lehetett.

A lány rászzegezte aranyló szemét.

– Az álmatlanul töltött éjszaka maga a pokol.

Ezzel Sebastian is egyetértett. Csak sajnos nem tudta, hogyan oldja meg a problémát.

– Szükségem lenne egy babakocsira.

Seb biccentett.

– Rendben. Reggel első dolgom lesz, hogy veszek egyet.

Olivia arca felderült.

– Akkor már holnap kimehetünk Jemimával a parkba a friss levegőre. Úgy emlékszem, hogy a napfény segít szabályozni az alvási ciklust. – A homlokát ráncolta. – Vagy ez csak egy afféle régi mese?

Egy pillanatig tanácstalanul nézett.

– Nem, egyáltalán nem mese! – vágta rá Sebastian. – A melatonintermeléshez van köze.

A lány úgy bámult rá, mintha kínaiul beszélne.

– A napfény befolyásolja a melatonintermelést. Ez egy hormon, amely szabályozza az alvási ciklust – magyarázta a férfi.

Nem emlékezett, pontosan hogy is van ez, de igyekezett magabiztosnak tűnni.

– Értem. Szerencsére tavasz van, a legjobb időszak, hogy Jemima testét fokozatosan hozzászoktassuk a természetes fényhez. És megpróbálom ébren tartani, ameddig csak tudom. Ha napközben nem alszik annyit, talán nyugodtabb éjszakánk lesz.

Felemelte mindkét kezét, és összekulcsolta az ujjait, mintha imádkozna.

– Ne felejtse el, hogy nincs egyedül! – szólt közbe Sebastian. – Azért vagyok itt, hogy segítsek.

Olivia megrázta a fejét.

– Maga csak összpontosítson arra, hogy megtalálja Jemima anyját! Hogyan akarja elkezdni a kutatást?

Sebastian kihúzta magát.

– Alaposan átgondoltam a dolgot, és elhatároztam, hogy felbérelek egy magánnyomozót. Ismerek valakit, aki kellően diszkrét. Kezdheti keresni a kórházakban és az anyakönyvi hivatalokban az elmúlt három-öt hónapban született Jemima nevű csecsemőket.

Olivia felvonta a szemöldökét.

– Tudja, hogy csak Londonban hány baba születik naponta?

Sebastiannek fogalma sem volt róla, de a lány arckifejezéséből ítélve valószínűleg nagyon sok.

– Valahol el kell kezdenem. Van jobb ötlete?

– Nem, nincs – sóhajtott nagyot Olivia.

– Ja, és telefonálnom is kellene.

Nem akarta felhívni Rhodát, de muszáj volt. Ezért Sebastian előhívta a zsebéből a mobilját, de mielőtt kikereshette volna a regiszterből Rhoda számát, Olivia a vállára tette a kezét.

– Állj! Iszonyú korán van, ilyenkor nem telefonálhat senkinek.

A férfi a kijelzőn lévő órára bámult, és megrázta a fejét.

– Nem, hát persze hogy nem. Mit is gondoltam?

Olivia kuncogott.

– Ha a napfény segít az időeltolódáson, talán maga is vételezhetne holnap egy nagy adagot belőle.

Mindketten nevettek, szívből, hangosan. Jemima is kiköpte a cumiját, vidáman rúgkapált és kacagott. A jókedv ragadósnak bizonyult. Sebastian egyszerre nagyon könnyűnek érezte magát.

Ahogy a lány nevetése lassan elhalt, a férfi ismét az órájára nézett.

– Körülbelül ilyenkor hívott fel Ausztráliában, hogy tájékoztasson a vészhelyzetről. – Az ajka megrándult, aztán megint felnevetett. – Soha nem felejttem el, milyen volt a hangja.

– Pánikba estem – vallotta be a lány. – Most mondja meg, ki tesz csak úgy le egy kisbabát egy asztalra? – Megrázta a fejét. – A húgom épp most tudta meg, hogy terhes, én meg hirtelen találok egy gyereket...

Be sem fejezte a mondatot, elhallgatott, mert rájött, hogy hibát követett el.

Sebastian nagyot nézett.

– Van egy húga?